

⁵Amikor pedig Szilász és Timóteus megérkezett Makedóniából, Pál teljesen az ige hirdetésének szentelte magát, és bizonysgot tett a zsidók előtt, hogy Jézus a Krisztus. Amikor pedig Szilász és Timóteus megérkezett Macedóniából, Pál teljesen az ige hirdetésének szentelte magát, és bizonysgot tett a zsidók előtt, hogy Jézus a Krisztus. ⁶Amikor azonban ellene szegültek és szidalmazták, lerázta ruhájáról a port, és ezt mondta nekik: Véretek a ti fejetekre szálljon: Én tiszta vagyok! Mostantól fogva a pogányokhoz megyek. Amikor azonban ellene szegültek és szidalmazták, lerázta ruhájáról a port, és ezt mondta nekik: „Véretek a ti fejetekre szálljon: Én tiszta vagyok! Mostantól fogva a pogányokhoz megyek.” ⁷Ekkor eltávozott onnan, és egy Tícius Juszusz nevű istenfélő ember házába költözött, akinek a háza szomszédos volt a zsinagógával. Ekkor eltávozott onnan, és egy Titius Juszusz nevű istenfélő ember házába költözött, akinek a háza szomszédos volt a zsinagógával. ⁸Kriszpusz, a zsinagógai elöljáró pedig hitt az Úrban egész háza népével együtt, és a korinthusiak közül, akik hallgatták őt, szintén sokan hittek, és megkeresztelkedtek. Kriszpusz, a zsinagógai elöljáró pedig hitt az Úrban egész háza népével együtt; és a korinthusiak közül, akik hallgatták őt, szintén sokan hittek és megkeresztelkedtek. ⁹Az Úr egy éjjel látomásban ezt mondta Pálnak: Ne félj, hanem szólj, és ne hallgass: Az Úr egy éjjel látomásban ezt mondta Pálnak: „Ne félj, hanem szólj, és ne hallgass: ¹⁰mert én veled vagyok, és senki sem fog rád támadni és ártani neked, mert nekem sok népem van ebben a városban. mert én veled vagyok, és senki sem fog rád támadni és ártani neked, mert nekem sok népem van ebben a városban.” ¹¹Ott is maradt egy évig és hat hónapig, és tanította közöttük Isten igéjét. Erre ott maradt egy évig és hat hónapig, és tanította közöttük az Isten igéjét.

Krisztusban bízó, megerősített gyülekezet!

„A pénz nem boldogít!”- szoktuk mondani, de úgy tűnik, hogy Pál a mai igeszakaszunkban rácáfol erre az állításunkra. Pál apostol Athén után Korinthus felé veszi az irányt, két munkatársát pedig, Timóteust és Szilászt, elküldi Thesszalonikába és Filippibe. Korinthusban Pált befogadja Akvila és Priscilla és, mivel ugyanazon foglalkozáshoz értenek, a sátorkészítéshez, Pál velük kezd dolgozni a megélhetésért. Szombatonként pedig tanít és vitázik a zsinagógában, hiszen alapvetően ezért jött. Innen indul alapigénk, mely arról tudósít bennünket, hogy megérkezik Timóteus Thesszalonikából, Szilász pedig Filippiből. Thesszalonikából jó hírek érkeznek; a gyülekezet él, gyarapodik és erősödik lélekben. Filippiből szintén növekedésről és a közösség erősödéséről hall híreket Pál, amit nem csak Szilász szavai támasztanak alá, hanem a gyülekezet adománya is. Olyan adomány ez, amely új lendületet ad Pálnak, hiszen innentől kezdve nem dolgozik tovább Korinthusban sátorkészítőként, hanem teljes egészében az evangélium hirdetésének szenteli minden napját.

Érdekes lenne hát Pálnak azt mondani ebben a helyzetben, hogy: „A pénz nem boldogít!”. Nap, mint nap tapasztaljuk mi magunk is, hogy bizony nem mindegy, hogy nincs, vagy épphogy összejön, vagy, hogy nem kell garaszkodni, kényelmesen élhetek a számomra igazán fontos dolgoknak. Nem véletlen, hogy újra és újra elhangzik, hogy önfenntartó a gyülekezet, így a gyülekezetünk életét tekintve sem lényegtelen, hogy vállalunk-e anyagi felelősséget közösségünkért. Igen, nem a világon kívül élünk, hanem a világban és bizony ez azzal jár, hogy az Elektromos Művek nekünk is számlát küld, a templom tatarozásáért tőlünk is pénzt kérnek a vállalkozók és a virágos is pénzt kér az oltárra hozott virágért.

Ezzel a közhellyel, „A pénz nem boldogít!”, 5-6 éve, az egyik szupplikációm során sem jöttem volna elő szívesen. Ezen az alkalmon egy olyan gyülekezetben szolgálhattam, advent második vasárnapján, ahol gyülekezeti ház híján az elromlott fűtésű templomban tartották istentiszteleteiket. Ez azt jelentette, hogy a délelőtti istentisztelet alatt a templomban ugyanúgy dűltak a mínuszok, mint kint. A lelkész már előre felkészített, hogy rétegesen öltözzek fel és eszembe se jusson levenni a kabátom, sem pedig a kesztyűmet, ugyanis a hidegben el fognak gémberegni az ujjaim, ami miatt ő például előző vasárnap elejtette a prédikációs mappáját a szószékre menet. Azt is elmondta, hogy ideiglenesen ő a gyülekezet kántora, szóval ne lepődjek meg, hogy nem mellettem fog ülni a papi padban. Ennek az oka pedig az, hogy a kántor szemüveges és bizony a kilégzések miatt pillanatok alatt bepárasodik a szemüveg lencséje és semmit sem lát a kottából, a nélkül pedig még nagyon bizonytalan. Lehet, hogy nem sajnálták volna, ha akad egy padfűtésnyi összeg a gyülekezeti pénztárban!

Ez ugyan valóban lehet..., de a történet itt még nem ér véget! Mikor ezeket elmondta a lelkész, gondoltam nem nehezítem azzal a szívét, hogy a gyülekezet létszáma és a mostanság templomba járók létszáma felől érdeklődöm. Gyanítottam, hogy jó, ha alulról súroljuk majd a tizedet, annak ellenére, hogy egy nagy evangélikus múltú faluról volt szó. Nem kell talán magyaráznom, hogy mennyire meglepődtem,

mikor a létszám meghaladta a harmincat is, ami a lelkész elmondása szerint egy családnnyival kevesebb csak az átlagosnál, de ők épp elutaztak. Bár tény, hogy életemben nem fáztam még annyira istentiszteleten, de hatalmas megerősítést adott ez a gyülekezeti élmény és elhivatottság, amit ott, akkor megtapasztalhattam.

De nem csak ez a történet nem az üres templomnál ért véget, hanem a mai igeszakaszunk sem áll meg az eddig elhangzottaknál. Pál tanítani kezd, minden idejében és minden erejével és erőtlenségével a zsinagógában. Talán mindenki tapasztalt már olyat, mikor nagy elánnal belevetette magát egy feladatba, mert úgy érezte, hogy most minden adott a sikerhez, ám a dologból nem hatalmas siker, hanem óriási kudarc lett. Nem jó érzés, hatalmas csalódás, ez az, amikor az embernek teljesen elmegy a kedve az egész feladattól és inkább parkoló pályára teszi, vagy úgy, ahogy van; feladja az egészszet. Pált azonban hiába utasítják el a zsidók, hiába kezdik szidalmazni, nem omlik össze, nem fordul sértődött búskomorságba. Elhatárolódik ezeknek az embereknek az értetlen kötözködésétől és keresi a számára kijelölt utat, még ha az olyan terepre is viszi, ami nem az ő komfortzónája, és a pogányok felé kell teljes mértékben odafordulnia. Mindezen túl azzal is tisztában van, hogy ezzel a lépéssel még inkább el fog mérgesedni a viszony a zsidóság és a keresztények között, ami akár az életébe is kerülhet. A Szentlélek azonban küld! Nem hagy békét, nem hagy nyugodni, hiába hangos bennünk a félelem, a lustaság és bezárkózás. Folyton jelez és minden túlzás nélkül mondhatom, hogy munkálkodni kényszerít.

Egy ideig a telefonomon keresztül egy alkalmazás segítségével elevenítettem fel az angoltudásomat. Az elején még lelkesen, jól haladtam, de nagyjából egy hónap után kezdett megfáradni odaadásom. Az alkalmazás azonban nem hagyott békén. Ha nem jelentkeztem be a megszokott időben, már jött is az értesítő a telefonomra, hogy lemaradtam a tervekhez képest. Ha még mindig rest voltam, másnap reggelre, már egy e-mail üzenetet is küldött, hogy bizony-bizony feladat áll előttem. Kifogást, nehézséget persze mindig láttam, ami miatt épp nem fért bele az erőmbe, vagy időmbe, de az alkalmazás rendületlenül hajtott, hogy ne torpanjak meg, folytassam! Azt gondolom, hogy a Lélek küldése számunkra is hasonló módon működik. Nem hallgat, akkor sem, ha mi nem látjuk épp a legalkalmasabbnak magunkat, az időt, vagy a helyzetet. Küld, hiszen Krisztus követőjeként küldetésben vagy.

A Szentlélek azonban kicsit összetettebb és személyesebb, mint egy alkalmazás, vagy határidő napló, ami figyelmeztet az elmaradásaidra.

Mert van olyan, hogy elakadunk, hogy elcsüggedünk, hogy ráébredünk az erőtlenségünkre, hogy félünk. Ilyenkor nem csak annyit tesz, hogy rád parancsol; „De akkor is csináld!”, hanem megerősít, hogy legyen elég erő benned a folytatáshoz. Pált többször bebörtönzik, megverik, üldözik, szidalmazzák és vannak, akik el is fordulnak tőle. Találhatna indokot, hogy feladja, hogy hallgasson és inkább csöndes sátorkészítő legyen. Mint ahogy te is találhatsz indokot, hogy miért nem szólítod meg a melletted állót, aki láthatóan épp küzd valamivel. Hogy miért fordulsz el inkább, mikor egy segítségre szoruló bizonytalanul rád tekint. Hogy miért hallgatsz inkább, mikor szólnod kellene keresztényként. Hogy miért elég indok a hideg, vagy a fáradtság, hogy távol maradj az istentiszteleti közösségtől és az Igétől. Hogy az erőtlenségben miért nem az Isten erejét keresed elsősorban.

Igen, indokok és kifogások mindig akadnak, de a Szentlélek akkor is küld! Küld és a gyengeségeidben megerősít. Eltörli a kifogást, alkalmassá teszi az alkalmatlant és utat ad arra is, ami számunkra lehetetlennek tűnt.

A prédikáció elején azt mondtam, hogy „Érdekes lenne hát Pálnak azt mondani ebben a helyzetben, hogy: „A pénz nem boldogít!”” – az adományra utalva. Érdekes, lenne valóban, de nekünk. Mert ő ezt egész máshogy élte meg, mint talán mi elsőre gondolnánk. Nem az érkezett pénz erősítette őt meg a szolgálatra, hanem, hogy látta a Szentlélek munkáját beteljesedni. A templomunk, a kertünk, a gyülekezeti termek és az urnatemető nem attól szép és rendezett ma, hogy elég pénz volt tisztítószer vásárolni, hanem, hogy a Lélek sokakat indított tegnap, hogy eljöjjenek és a közösségért felelősséget vállaljanak. De, hogy ne tűnjön csak saját elméletnek állításom, idézem inkább Pált a Filippiekhez írt levele 4. fejezetéből: „Nagy volt az örömöm az Úrban, hogy végre felbuzdultatok a velem való törődésre. Mert gondoskodtatok volna, de nem volt rá alkalmatok. Nem a nélkülözés mondatja ezt velem, mert én megtanultam, hogy elégedett legyek azzal, amim van. Tudok szűkölködni, és tudok bővölködni is, egészen be vagyok avatva mindenbe, jóllakásba és éhezésbe, bővölködéssé és nélkülözésbe egyaránt. Mindenre van erőm Krisztusban, aki megerősít engem.”. Nyilván valóan jól jön Pálnak az adomány, de maga a pénz még nem változtatott volna valójában semmin. Pál addig is meg tudott élni, addig is taníthatott és valószínűleg, ha

igazán akadálynak érezte volna a misszió tekintetében azt, hogy mellette dolgoznia kell, akkor jelezhetne volna a környezetének, akik szintén eltartották volna. Lehet istentiszteletet tartani, Isten ígését hirdetni és hallgatni mínusz tíz fokban is!

Pál számára megerősítés, a Szentlélek ajándéka, hogy láthatja, amint a Krisztusban hívők gyülekezete közösséget vállal vele és minden kérés és kötelezettség nélkül segíteni akarják az evangélium, az örömhír hirdetését. A zsidókkal való kudarc után pedig ismét nem csak egy üzenetet kap, hogy „Gyerünk, folytasd!”, hanem a félelmetesnek tűnő útra lépve azonnal jön is a megerősítés: „Ne félj, hanem szólj és ne hallgass: mert én veled vagyok, és senki sem fog rád támadni és ártani neked, mert sok népem van ebben a városban.”. Ne félj, mert az Úr veled van! Veled van az örömben, mikor minden jól megy és akkor is, mikor a kudarc, mikor a betegség, mikor a halál árnyéka rámutat az erőtlenségedre. Ő veled van! Ne félj, csak higgy és erőd lesz erőtlenségedben! Mert Isten akarata, a feladat, amit ránk bíz, célhoz ér, igen, az üldöző Saul-Pál, az ügyetlenkedő Csaba és általad is. Elvégzi a munkát benned és általad, hogy ezzel ne csak küldjön, ne csak erősítsen, hanem valóban áldássá tegyen téged.

Ma a Biblia vasárnapja van. Isten ígését, mint ajándékot, mint formáló, élő erőt helyezi elénk ez a vasárnap. Formáló, élő erő, mert Isten akarata lesz nyilvánvalóvá általa a világban. Az örömhír, a tanúság, hogy Jézus a Krisztus, aki megváltott a haláltól és utat adott nekünk az üdvösségre. Bármely részét is olvasod, ha hagyod, hogy élővé váljon számodra, akkor ez az üzenet fog szólni feléd. Nekünk pedig ma, Krisztus követőinek, ahogyan egykor Pál apostolnak, pedig nem kisebb a feladatunk, az elhívásunk, hogy mi magunk is a világ Bibliái legyünk. Olyanok, akik nem félnek, hanem hisznek. Olyanok, akik nem félnek, hanem szólnak. Olyanok, akiket a Szentlélek küld, megerősít és maguk is áldássá lesznek világ számára. Így legyen! Ámen!